

være et væsentligt bidrag, hvis det danske parlament i den forbindelse sender et klart signal om at støtte konkrete initiativer i denne proces.

Ønsket om større åbenhed og gennemsigtighed i og demokratisk kontrol med det politiske system i Bruxelles har også været baggrunden for kommissær Kallas' iværksættelse af »European Transparency Initiative« (SEK (2005) 1300). Initiativet, som også har til formål at fremme tilliden til de europæiske institutioner, ser det som en forudsætning, at der skabes et register over de udøvende lobbyister, og at der fastsættes regler for, hvordan EU's institutioner håndterer lobbyismen.

Som led i åbenhedsprocessen har der det seneste år været diskussioner i gang mellem Kommissionen, ngo-sammenslutningen ALTER-EU og sammenslutningen af EU-lobbygrupper EPACA om, hvordan der skulle opstilles regler for lobbyisme. Den 26. januar 2006 udtalte EPACA-viceformand Jeremy Galbraith: »Vi vil støtte et obligatorisk registreringssystem for alle Bruxelleslobbyister« (pressemødelelse fra EPACA den 26. januar 2006). Et fælles onlineregistreringssystem og fælles regler vil kunne medvirke til, at lobbygrupperne og professionen på den måde opnår et særligt kvalitetsstempel.

Der er da heller ingen tvivl om, at hvis registreringen af lobbyister skal blive effektiv, er det nødvendigt med ensartede regler. De amerikanske regler, den såkaldte Lobbying Disclosure Act of 1995 kræver, at næsten alle lader sig registrere, og hvis man ikke gør dette, kan man idømmes en bøde på mindst 50.000 dollars. I den sidst reviderede udgave af denne lovgivning (1995) står der, at »Kongressen finder, at ansvarlig repræsentativ regeringspraksis kræver offentlig opmærksomhed om de bestræbelser, som betalte lobbyister udfolder for at påvirke både den lovgivende og den udøvende del af den føderale regering«.

Selv om den amerikanske lovgivning på dette område var langt den mest avancerede i forhold til lovgivningen i andre lande i verden, besluttede man i 1995 at skærpe lovgivningen og beskrive mere præcist, hvad der krævedes af de betalte lobbyister. Der blev udfærdiget en adfærdskodeks med meget detaljerede krav til lobbyisterne og deres organisationer og firmaer om, hvad der måtte betegnes som lobbyisme, lige fra anmodning om papirer til møder med embedsmænd og politikere.

I interesseorganisationen The American League of Lobbyists, som organiserer de amerikanske lobbyister på tværs af, hvad de beskæftiger sig med, beskrives

lobbyarbejdet som »en legitim og nødvendig del af vores demokratiske politiske proces«. Det beskrives bl.a. som påvirkning af lovgivningen og den måde, som lovgivningen kommer til verden på.

Når man har et lobbysystem, der fungerer, og det accepteres, at der eksisterer lobbyister, som for betaling skal påvirke det lovgivende system i EU, burde det være en selvfølge, at der blev opstillet og udfærdiget en klar og detaljeret adfærdskodeks for lobbyisters forhold og deres påvirkning af Kommissionen og Den Europæiske Unions ansatte og for de mange lobbyister, som har som job at påvirke lovgivningsprocessen.

Det burde være unødvendigt at pointere, at et sådant lobbyarbejde ikke automatisk kan siges at være til fordel for befolkningerne i EU-landene, men primært sker, fordi et selskab, en interesseorganisation, en bevægelse el.lign. arbejder på isoleret at fremme de interesser, de har som selskab, bevægelse osv.

Financial Times skrev den 5. juni 2002 i en af avisens mange analyser af de europæiske institutioner, at selv om Kommissionen med sine 20 kommissærer og 20.000 embedsmænd er en besværlig og kompleks institution at finde rundt i, vurdere og påvirke, så er det en gylden regel, at når man skal varetage specielle interesser, skal det ske på et så tidligt stadie i processen som muligt. Elaine Cruikshank, som er chef for Bruxellesafdelingen af Hill & Knowlton – et af de største lobbyfirmaer i Europa – siger til Financial Times, at på den ene side er det let at komme i kontakt med embedsmændene, som selv er ivrige efter at få input udefra, på den anden side kan huset være svært at forstå, fordi der er flere lag af bureaukrati og uformelle beslutningsstrukturer, som man skal kende.

Hertil siger Peter Guildford, en tidligere embedsmand i Kommissionen og nuværende partner i lobbyfirmaet GPlus Europe, at det er vigtigt at forstå, at »Kommissionen bliver drevet frem af 25-30 pct. af sine ansatte, dem, som er højt trænedede og højt motiverede. Man må finde ud af, hvem de pågældende er«, for at få resultater via lobbyarbejdet. Som Financial Times' journalister må konstatere sidst i artiklen den 5. juni 2002, er identiteten af de virkelige magthavere i Bruxelles stadig noget af et puslespil at finde ud af.

Det er på tide, at denne ukontrollable påvirkning af Kommissionen, embedsmændene og komiteerne standses og der indføres en række klare og skarpe krav til lobbyisterne – og EU. Der er ingen grund til at vente på en europæisk Abramoff-sag.